

633.

Седналъ ми є стари Яно,
На постеля копринена
Синовѣ му кулукъ чинатъ,

Мили снахи ручекъ праватъ,
Мали мнуци подигруватъ
Сосъ яболко позлакено.

634.

Пофалилъ сѣ богатъ Иво:
„Ясѣ сумъ богатъ и пребогатъ
И отъ цара и везира,
Стреде дворѣ лепа кука,
Диредзи-те позлакени,
До две мѣски обружани.“
Отъ зборъ на зборъ цару пошло;
Пушилъ цар-отъ три абери,
Ми го зеде богатъ Иво.
Цар-отъ велитъ и говоритъ:
„Що сѣ било, и весело?

Ти сѣ богатъ и пребогатъ
И отъ цара и везира.“
Па говоритъ богатъ Иво:
„Не сумъ богатъ сосъ стока-та,
Тукъ сумъ богатъ со кука-та,
Това що є лепа кука,
Това ми є домакинка;
Диредзи-те позлакени,
Тѣ ми сетъ синовѣ-те;
А мѣски-те обружени,
Тѣ ми сетъ мили керки.“

635.

На Гюргевденъ кога да сѣ нишаеъ.

Отъ Кукушъ.

Излетнале два гулаба отъ дѣба,
Не ми биле два гулаба отъ дѣба,
Туку биле два стройника по мома: —
Уще ли є тоа моме при майка,
Що го питафъ лани есенъ за брата?
Ке го питафъ овой есенъ за мене. —

636.

Момче сѣ нишатъ, Гюрге-ле,
Мома го гледатъ отъ високи чардакъ,
Викумъ викаше мало-то моме:
„Краткумъ нишай сѣ, младо-то момче,
Дѣрво тѣрливо, ѣже ѣжливо,
Њеже ѣжливо, место камливо,
Дан' с' отепаше момче со мома.“